

γραφὴν ἀναφέρει καὶ ὡς πιθανὴν δέχεται καὶ τὸς τὴν παράδοξον γνώμην καθ' ἣν μέχρι τῆς ροπέλειως ἀπὸ τοῦ Ὄρου τοῦτου ἐξετείνετο ἀπὸ κίωνων καὶ μέχρι τοῦ Λυκαθητοῦ δέ, ὅτι ἐσώζοντο δύο κίονες ἐκ ναοῦ τῆς Παλλάδος. Ὁ δὲ Chandler τὸ ΑἶΔ ΕἰΣ ΑΘΗΝΑΙ παραφράζων ἀναγινώσκει «ἀΐδεις Ἀθηναί» ἐκ δὲ ὅλως ἐσφαλμένης ταύτης ἀναγνώσεως προέβη ἢ τοῦ Οὐίλκιου γνώμη, καθ' ἣν ἡ ἐπιγραφὴ ἀναφέρεται εἰς τὸ μέρος τῆς πόλεως πρὸς εἶνε ἐστραμμένους ὁ θεατῆς ὅταν ἀναγινώσκη τὴν, καὶ ὅτι κατ' ἀκολουθίαν τὸ ἀντίθετον ἦτο Ἀδριανούπολις.

Καὶ οὕτω μὲν ἔχουσι τὰ κατὰ τὰς ἐπιγραφάς. Περὶ δὲ ταύτας προκύπτει μικρὸν γεῖσον φέρων τοὺς συνήθεις ὑπ' αὐτὸ ὀδόντας, καὶ ἐπιπέδον τὸ μέχρις ἐνταῦθα ἐξικνούμενον κάτω πρὸς τῆς ὅλης οἰκοδομῆς.

Ἐπεὶ τὸ γεῖσον τοῦτο καὶ ὀλίγον ἐσωτέρως ἐξωτερικῆς ἐπιφανείας αὐτοῦ τοῖχος μικρὸς περτείνων εἶνε κυρίως ἡ Allica ἐν ταῖς Ῥωμαϊαῖς οἰκοδομαῖς καλουμένη· πλὴν ἐνταῦθα ὁ τοῖχος οὗτος, ἐν εἶδει ἀναβαθμοῦ ταπεινοῦ ὑψόμενος, φέρει ἄνω πλούσιον διάκοσμον.

Ἀκριβῶς δηλ. ὑπὲρ τὸ μέσον τῆς ἀψίδος ἴσταται σηκόμορφον ἀνοίγμα ἀποτελούμενον ὑπὸ δύο κιονίσκων Κορινθιουργῶν εἰς ἑκατέραν τῶν προσόψεων ὑποβασταζόντων δύο ἀετώματα. Τὸ σηκόμορφον τοῦτο ἴδρυμα φαίνεται ὅτι δὲν ἦτο ἀπάλαι καθ' ὅλον τὸ βάθος αὐτοῦ ἀνοικτὸν, ἀλλ' ἄνευ σήμερον, ἀλλ' ὅτι κατὰ πλάτος διὰ πλάτων μαρμαρίνων διηρεῖτο τὸ ὄλον καθέως εἰς δύο ἴσας κόγχας καὶ οὕτω δύο μικροὶ ἀντικείμενοι σηκοὶ ἀπετελοῦντο. Τοῦ χωρίσματος λείπων βεβαιότατον σώζεται εἰς τὸ ἀνώτατον μέρος μαρμαρίνη πλάξ λεπτὴ ὡσεὶ καταπέτασμα προέχουσα· τεκμήριον δ' ἀσφαλὲς τῆς δι' ὄλου τοῦ ὕψους καταφράξεως τοῦ ἀνοίγματος ἑκατέρωθεν ἄνωθεν ἕως κάτω ἐπὶ τῶν τοίχων τοῦ ἀνοίγματος ἐγγλυφῆ, ἢ τὴν διεύθυνσιν καὶ τὸ πάχος τῆς σωζομένης πλάκῃς ἔχουσα.

Ἐσφαλμένως ἐδέχθησάν τινες ὅτι ἄφρακτον ἦτο τὸ ἀνοίγμα ἀρχικῶς καὶ ὅτι βραδύτερον ἐκείναις πολὺ μετὰ ταῦτα χρόνους ἐτέθησαν τὰ χωρίσματα· διότι πρὸ ἐτῶν πολλῶν ἐσώζοντο εἰς τὸ κάτω τοῦ ἀνοίγματος μέρος μάρμαρά τινα ἄφρακτα μὴ ἀνήκοντα εἰς τὴν οἰκοδομήν· ἐκ τούτων δὲ τῶν μαρμάρων δρῶμένοι τινες προσέβαλον καὶ τὴν γνησιότητα τῆς ἄνω μνημονευμένης πλάκῃς καὶ προσεπάθησαν νὰ ἀποδείξωσι τὸ ἀκατάφρακτον τοῦ ἀνοίγματος.

Ἐκατέρωθεν τοῦ σηκόμορφου τοῦτου ἀνοίγματος τοῦ κατὰ τὰ μέρη αὐτοῦ σύμφωνα πρὸς τὸ Κορινθιουργεῖν τοῦ ὄλου κοσμομένου, διὰ τῶν ἀναλόγων ταινιῶν, ὀδόντων, σειρᾶς φατνωμάτων μικρῶν ὑπ' ἀμφοτέρω τὰ ἀετώματα, παρατηρεῖται τὸ θρίγκωμα στηριζόμενον ἀφ' ἐνός

μὲν ἐπὶ τῶν παραστάδων τῶν ἐπὶ τοῦ μέσου τῆς ἐξωτερικῆς ἐπιφανείας τοῦ τοίχου τοῦ ἔνθεν καὶ ἔνθεν μεταξὺ τῶν κιονίσκων ἀποτελοῦντος τὰς κόγχας, ἀφ' ἐτέρου δ' ἐπὶ τετραγώνων παραστατῶν, φερόντων τὸ ἐπίκρανον καθαρὸν Κορινθιακόν, ὡς καὶ αἱ παραστάδες, καθ' ὅλας δὲ τὰς πλευρὰς ἐσαμμένων ἄνωθεν ἕως κάτω ἐν ἐπιμήκει τετραγωνικῷ σχήματι κοσμομένῳ περίεξ κυματίῳ. Ἡ λοιπὴ διακόσμησις ἀκολουθεῖ τὸ κάτω μέρος, τῶν δ' ἀετωμάτων τὸ Δ. σώζει ἴχνος ἀκρανθέρμου.

Καὶ τὸ κτίριον τοῦτο ὑπέστη οὐκ ὀλίγας ἀλλοιώσεις· διότι ἐπὶ μακρὸν φαίνεται ὅτι ἐπὶ τῆς ἐτέρας τῶν προσόψεων αὐτοῦ, τῆς Ἀν., ἀνεπαύετο κτίσμα νεώτερον, ὡς ἢ ἐπὶ τινα χρόνον ἀνάγνωσις τῆς ἐτέρας τῶν ἐπιγραφῶν, τῆς ἐπὶ τῆς δυτικῆς πλευρᾶς, μαρτυρεῖ, καὶ ἡ παράδοσις ἀναφέρουσα τὴν ἐκεῖ πρὸ τοῦ ὄρου ὑπαρξίν ναοῦ χριστιανικοῦ. Συμῶν ὁ Καβάσιλας τὸ 1578 γράφων, ἀναφέρει μόνον τὴν τῆς Δ. προσόψεως ἐπιγραφὴν, βεβαιῶν οὕτω τὰ παραδεδομένα, καθ' ἃ ναὸς, ὡς εἶπομεν, χριστιανικὸς εἶχεν ἰδρυθῆ ἐκεῖ πρὸ τοῦ ὄρου καὶ ἴσως εἰς τρόπον ὥστε ἐκαλύπτετο ἢ Ἀν. πλευρὰ ὑπὸ τινος τῶν τοίχων αὐτοῦ. Καὶ οὗτος δὲ πύλην τὸν Ὄρον ὑπολαμβάνων ταῦτα περὶ αὐτοῦ λέγει: «Τοῦ δ' ἐξωτέρου (ἐν ᾧ καὶ βασιλεία διὰ μαρμάρων καὶ κίωνων μεγίστων, ἐφ' ὧν τῆς πύλης ἐπιγέγραπται μονόστιχον καὶ ἔστι σωζόμενον:

Αἶδ' εἶς Ἀθηναί Θεσέως ἢ πρὶν πόλις), τὸ τρίτον οἰκούμενον».

Φαίνεται δ' ὅτι οὐ πολὺ μετὰ ταῦτα ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος ναὸς κατηδαφίσθη καὶ ἔμμενον ὀλίγα μόνον ἐρείπια αὐτοῦ, ἴσως τὰ ἐν τῇ θέσει τοῦ Ὄρου ἐν τῷ ὑπὸ τοῦ Spon τὸ 1674 ἐκδοθέντι πίνακι τῶν Ἀθηνῶν φαινόμενα λείψανα πύλης ἀψιδωτῆς ἐκ λίθων μικρῶν κατ' ἀπομίμησιν τοῦ ἰσοδομικοῦ τρόπου.

Οὕτω λοιπὸν τὸ μνημεῖον ἴσταται ἐκεῖ ὡς ὄριον καὶ ἔνδειξις, οὕτως εἶπεν, τῆς ἡλικίας τοῦ ἐνὸς μέρους τῆς πόλεως ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ ἕτερον, ἅμα δ' ὡς ἐν ἀμίλλῃ ἀνατείνει τὸ μέτωπον αὐτοῦ ἀπέναντι τῶν υπερηφάνων τῆς ἀκροπόλεως μαρμάρων, ἅτινα καθορίζουσι τὴν θέσιν του υπερηφάνως ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ ἐνδόξου βράχου των, μεθ' ὅλον δὲ τὸν ἐξαιρετικὸν αὐτοῦ ἀρχιτεκτονικὸν διάκοσμον, μένει ὡσεὶ παραπονούμενον διότι ἡ τύχη ἐκεῖ κάτω, τόσον χαμηλὰ καὶ εἰς χρόνους οὕτω μεμακρυσμένους τὸ ἔρριψεν.

Ι. Α. Κ. ΔΑΡΑΓΑΤΗΣ.

Παράσιτος ἐκαλεῖτο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἑλληνιστὴ καὶ Ῥωμαίοις ὁ ἱερεὺς, ὁ φροντίζων περὶ τοῦ σίτου, ἐξ οὗ προσεφέροντο αἱ θυσίαι εἰς τοὺς θεοὺς· ὕστερον δὲ ἀπεδόθη ἡ προσωνομία αὕτη εἰς πᾶν ὄργανικὸν σῶμα, τὸ ὁποῖον ἔζη ἀναλώμασιν ἄλλων.